

-Basın Açıklaması-

Mahkemelerde Değişen Bir Şey Yok; Esaslar Aynı İsimler Farklı

Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesinde 2004 yılında kaldırılan Devlet Güvenlik Mahkemelerinin yerine kurulan Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri, “cemaatin” tüm baskılarına rağmen, Başbakan Erdoğan’ın özel talimatı ile 3. Yargı Paketine dâhil edilerek kaldırılmıştır. Hükümet tarafından verilen ve olaylı bir şekilde meclis genel kurulunda kabul edilen önergede; Özel Yetkili Mahkemelerin yerine 29 ilde Bölgesel Ağır Ceza Mahkemelerinin kurulacağı, Ergenekon ve Balyoz gibi kamuoyu tarafından büyük ilgiyle takip edilen davaların bu değişiklikten etkilenmeyeceği ve daha önce CMK 250. madde ile görevlendirilen mahkemelerin, bundan sonra Terörle Mücadele Kanunu’nun 10. maddesiyle yetkilendirileceği belirtilmiştir.

AKP iktidarının DGM’lerin kaldırılmasından sonra övünerek “bizim iktidarımız kurdu” dediği ÖYM’leri kaldırma sebebi, KCK soruşturması kapsamında üst düzey MİT görevlilerinin ifadeye çağrılması ve buradaki asıl hedefin Başbakan olmasıdır. Hatırlanacağı üzere, MİT Müsteşarı’nın şüpheli sıfatıyla özel yetkili savcı tarafından ifadeye çağrılmasındaki tehlikeyi gören Erdoğan, doğrudan kendisinin hedef alındığını görmüş ve hasta yatağından kalkarak bir gecede yaptırdığı kanun değişikliği ile mevcut soruşturmayı engellemiştir.

ÖYM’lerin kaldırılmasının asıl sebebi bu olmakla beraber, bundan sonra kurulacak olan Bölgesel Ağır Ceza Mahkemelerinin yapacağı muhtemel uygulamalar da, kendinden önceki mahkemelerden farklı olmayacaktır. Zira Türkiye Cumhuriyeti devleti, tarihi boyunca hiçbir zaman kendisini güvende hissetmemiş ve bekasını sağlamak adına her dönemde bu tür mahkemeler kurmuştur. Cumhuriyet’in ilk yıllarında kurulan ve binlerce kişiyi idama mahkûm eden İstiklal Mahkemelerini, daha sonraki yıllarda kurulan Sıkı Yönetim Mahkemeleri, Olağanüstü Hal Mahkemeleri, Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri takip etmiştir. Bu mahkemeler aracılığıyla fasit rejim ayakta kalmış, ancak onbinlerce Müslüman muhtelif cezalara çarptırılarak birçok zulme maruz bırakılmıştır. Bütün bu mahkemeler, “devletin ve rejimin güvenliği için” sanık sandalyesine oturan her kişiyi düşman olarak görmüş ve yapılan savunmalar usulden öte bir anlam taşımamıştır. Nitekim yüzlerce sayıdaki Hizb-ut Tahrir yargılamaları da, bu doğrultuda değerlendirilmektedir. Hizb-ut Tahrir üyeleri, hiçbir şekilde cebir ve şiddet uygulamamasına, silahlı hareket metodunu benimsememesine ve tamamen fikri ve siyasi bir mücadele sürdürmelerine rağmen, bugüne kadar gayri hukuki olarak bu mahkemelerde hasmane bir tavırla yargılanmış ve tamamına yakını cezalandırılmıştır.

Ayrıca bu mahkemelerin kaldırılması bir kez daha göstermiştir ki, çağdaş küfür nizamı demokrasinin temel ilkelerinden olan kuvvetler ayrılığı prensibi, koca bir safsatadan ibarettir. Yürütme, yasama ve yargıya istediği gibi müdahale edebilmektedir. Beşer mahsulü kanunlar, istenildiği gibi değiştirilmekte ve aciz, sınırlı, muhtaç olan insandan, en idealini yapması beklenmektedir. Bu minvalde ÖYM’lerin kaldırılmasıyla alakalı, “ideali yakalamak durumundayız” diyen Başbakana hatırlatırız ki: İdeali yakalamak, ancak Allah Subhanehu Teâlâ’nın nizamı olan İslam’ı tatbik etmekle mümkündür. Önemli olan mahkemelerin isimleri değil, o mahkemelerde ne ile hükmedildiğidir. Adil yargılama ise sadece Allah Subhanehu Teâlâ’nın hükümleri ile hükmedecek ve İslam’ı hayata hâkim kılacak olan bir devletle mümkündür. O devlette, Allah Subhanehu Teâlâ’nın izniyle ayak sesleri duyulan **İkinci Raşidi Hilafet Devleti’nden** başkası değildir.